

Man gik da til:

Anden behandling af forslag til lov for Færøerne om vaccination mod difteri og stivkrampe.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1995; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 191).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ordføreren (Mørk): Jeg kan på hele udvalgets vegne indstille lovforslaget til vedtagelse uforandret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—4 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg stiller forslag om, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udskydelse af den 11. almindelige vurdering til ejendomsskyld og grundskyld.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2416).

Der var til denne behandling stillet følgende ændringsforslag:

Af finansministeren:

Til § 2.

Som nyt stykke tilføjes:

„Optages en ejendom til omvurdering pr. 1. oktober 1955 på ejerens begæring, afholdes udgifterne ved en sådan omvurdering af det offentlige.“

Lovforslagets paragraffer, det stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovfor-

slagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Finansministeren (Kampmann): Ved første behandling af dette lovforslag henstillede det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) til mig, at der optoges en bestemmelse i lovforslaget om, at ejendomme, om hvilke det må antages, at de er vurderet højere end salgsværdien, efter vedkommende ejers begæring kan optages til omvurdering pr. 1. oktober i år på det offentlige bekostning. Jeg har ment at kunne imødekomme denne henstilling og derfor stillet et ændringsforslag til § 2, hvorefter der til denne paragraf som et nyt stykke tilføjes:

„Optages en ejendom til omvurdering pr. 1. oktober 1955 på ejerens begæring, afholdes udgifterne ved en sådan omvurdering af det offentlige.“

Priserne for udlejningsejendomme lå i 1950 kun ubetydeligt over vurderingen og har siden da kun vist ringe stigning, særlig i hovedstaden. Der er gennem årene forekommet tilfælde, hvor udlejningsejendomme i hovedstaden er solgt til lavere pris end vurderingen i 1950. Det gælder ikke alene de af det ærede medlem omtalte slum-ejendomme, men forekommer også for almindelige ældre udlejningsejendomme. Den mulighed kan foreligge, at de pågældende ejendomme har været vurderet rigelig højt i 1950, eller at ejendommene er undergået forringelse siden. I sådanne tilfælde har ejeren efter loven adgang til at begære omvurdering og få ejendommene ansat til deres rigtige værdi efter prisforholdene i 1950, men efter ejendommens nuværende tilstand og forhold.

Det har efter den gældende lov været ejeren selv, der skulle betale for en sådan omvurdering, som efter de fastsatte takster i hovedstaden vil koste 14 kr. plus nogle få kroner til kontorudgifter. Skattelovkommissionen har foreslået, at omvurdering efter ejers begæring skal afholdes på det offentlige bekostning ligesom omvurderinger iøvrigt, og jeg finder, at en hertil svarende regel formentlig uden betænkelighed kan indføres i forslaget.

Kai Jensen: Det af den højtærede finansminister stillede ændringsforslag til § 2 kan jeg på mit partis vegne anbefale.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslaget og § 2, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov nr. 232 af 7. juni 1952 om ændring i aktieselskabsloven.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 763; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1970).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Holger Eriksen: Det vil utvivlsomt på et eller andet tidspunkt blive nødvendigt at foretage en gennemgribende revision af aktieselskabsloven, hvis den på tilbørlig måde skal kunne opfylde de to formål, den nu har, nemlig på den ene side at garantere dem, der handler med det pågældende selskab, at det repræsenterer de værdier, som man antager det repræsenterer, og på den anden side at sikre de aktionærer, som er afskåret fra at have indflydelse på selskabets drift. Jeg tænker her bl. a. på den bestemmelse, der findes i aktieselskabsloven om, at hvis man stifter et aktieselskab, og hvis man overtager værdier til en højere pris end deres faktiske værdi, kan stifterne være hjemfaldne både til straf og til erstatningsansvar. Men når man foretager udvidelse af aktiekapitalen, så er de samme bestemmelser ikke gældende. I kraft deraf er det jo, at man dels kan operere med de tomme aktieselskaber, som tilsyneladende har værdier, men i virkeligheden ingen har, dels kan opskrive aktiekapitalen derved, at man opdanner en gæld til aktiekapital, hvilket altså i virkeligheden vil sige, at penge, som man ikke har mulighed for at betale, som i

virkeligheden ikke eksisterer, pludselig kommer til at optræde som aktiekapital, hvorved man bibringer offentligheden den opfattelse, at nu har det pågældende selskab fået en kapitalindsprøjtning.

Dette ligger imidlertid ikke for her. Lovforslaget går jo ud på at sikre aktionærerne og kreditorerne på anden måde, nemlig ved at sikre dem mod, at aktieselskabets midler bliver anvendt til lån til direktører, bestyrelsesmedlemmer o. lign. Det er i hvert fald det mindste, man kan kræve af en sådan lov, og jeg skal på mit partis vegne anbefale lovens forlængelse. Det fremgår også af bemærkningerne, at der har været fuld tilfredshed med de bestemmelser, som blev indført i 1952.

Overfor mig er der imidlertid fremsat ønske om, at forslaget kommer til en kort udvalgsbehandling, og jeg skal ikke have noget imod senere at stille forslag om, at forslaget henvises til et udvalg.

Anker Lau: Jeg skal ikke ved denne lejlighed tage stilling til spørgsmålet om en videregående revision af aktieselskabsloven, men blot gøre nogle bemærkninger vedrørende det foreliggende forslag.

De bestemmelser, det her drejer sig om, blev gennemført som et led i et mere omfattende forlig i 1952, og jeg tror ikke, jeg husker fejl, når jeg siger, at der dengang blev fremført mange betænkeligheder ved denne lovændring. Det var ikke alene her i tinget, der blev fremført betænkeligheder af saglig karakter, men også under landstingets behandling af forslaget blev der fremført ret stærk kritik. Det blev også dengang påpeget, at der aldrig var konstateret tab som følge af den mulighed, der dengang bestod for, at selskaberne kunne udlåne beløb til aktionærer.

Selve baggrunden for forslaget forekom mig allerede dengang at være temmelig svag, og jeg synes da også, at man nu må have undersøgt, om loven overhovedet har haft betydning i henseende til at forhindre ufornuftige dispositioner. Jeg tvivler om, at det er rigtigt at opretholde denne bestemmelse. Jeg tror ikke, at tilliden til aktieselskaberne — som jeg er enig i er betydningsfuld — vil blive hverken større eller mindre, om denne bestemmelse findes eller ej. Jeg vil derfor finde det rigtigt, at man